

θέσιν μεταξύ τῶν ἑλληνίδων ἡθοποιῶν, ὅταν ἀκολουθῇ τὴν εἰδικότητά της· ἦτο καταπληκτικὴ ὡς μάγισσα καὶ τελεία ὡς πράτρια. Τὸ δημόσιον οὔτε ὑπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς κυρίας Χέλμης τελειότητος ἐνθουσιάσθη, οὔτε αὐτὴν ὡς μάγισσαν ἢ ὡς πράτριαν ἐχειροκρότησεν. Εἶναι ἀμαθέστατον αὐτὸ τὸ δημόσιον καὶ δὲν ἐννοεῖ, μὰ τὸ ναί, κοκκοῦται ἀπὸ σκηνῆν. Διέφθειραν δὲ τὸ γούστο τοῦ στίφη ξυλοσχιστῶν ἡθοποιῶν.

Ἀλλὰ ὁ κ. Τσίντος, ὁ κύριος Τσίντος, ὑπερέβη ἅπαντας καὶ παρέσχε μίαν ἐμφάνισιν Ἀλῆ πασσά ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐντυπώνονται ὡς σφραγὶς ἐπὶ τῆς ῥητίνης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ δὲν λησμονοῦνται ποτέ. Πρῶτος καὶ μόνος ἡθοποιὸς ὅστις γνωρίζει ν' ἀλλάσῃ φωνὴν στοιχειωδέστατον καλοῦ ἡθοποιοῦ προσόν, ἀλλὰ τόσῳ σπάνιον παρὰ τοῖς ἡμετέροις, οἵτινες ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ὑπηρετοῦσι μὲ τὸν αὐτὸν τῆς φωνῆς τόνον. Ὅταν ἤφατο τοῦ γενεῖρου του καὶ εἶπε τὸ : *Καὺμένα ρειάτα*, εἰς ἄλλο θέατρον θὰ ἐστεφανοῦτο, εἰς τὸ ἰδικόν μας μόλις ἀπέσπασε χυδαῖά τινα μειδιάματα. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀλῆ πασσά πολὺ ἐβοήθησε τὸν κ. Τσίντον ὁ ποιητὴς, ἐπιτυχὼν πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λέοντος τοῦ Τεπελενίου· ἀλλ' ὁ κ. Τσίντος ὑπερηκόντισε τὸν ποιητὴν, τόσον ἦτο πλουσία καὶ ἡ ἐκφρασις καὶ ἡ παράστασις καὶ ἡ τέχνη του.

Περὶ τοῦ **δράματος** θέλομεν γράψαι προσεχῶς, καθόσον μάλιστα πολὺ διαφωνοῦμεν μετὰ τῆς Ἑφημερίδος εἰς τὰς περὶ τῆς *Κορᾶ Φροσύνης* χθεσινὰς κρίσεις της.

Καλιδάν.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Κατήντησεν αἱ νεώτεραι δέσποινα· νὰ πληρῶνσιν τοῖς μετρητοῖς τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν καὶ ἐπὶ πιστώσει τοὺς συζύγους των.

Καλιδάν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ.

Λίγ' ἀγάπη, ἓνας φίλος, ἓνα ὄνειρο, δυὸ στίχοι,
Κάποτε κάνένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Ἐρωτας γιὰ τὴν πατρίδα, πίστη ἀμέτρητος ἔς τὴν τύχη,
Ἡ ζωὴ μας ὅλη νά.

— Ἀχ, εἶστε παιδιὰ, μᾶς λένε καὶ γελοῦνε οἱ μεγάλοι!

— Ὅσῳ θέλετε γελάτε· τὴν τρελλή των τὴν καρδιά
Μὲ τὸ φρόνιμο μυαλό σας, τὸ σοφὸ σας τὸ κεφάλι
Δὲν ἀλλάζουν τὰ παιδιὰ.

Ἡ ζωὴ μας μὲ δυὸ στίχους, μ' ἓνα φίλο, λίγ' ἐλπίδα,
Κάποτε κάνένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Μὲ λατρεία σὲ δυὸ μάτια, κ' ἔρωτα γιὰ τὴν πατρίδα
Πέρασε καὶ θὰ περνᾷ.

Νίκος.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὸ ἔαρ· ὅταν παρέλθῃ, δὲν παραμένει τι μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξίν της.

Φ. Σουλιέ.

Ἡ μοῖρα — νήπιον χαρμωμένῳ παρέχον τὴν σάκχαριν καὶ ἐνταυτῷ πνίγον τὸ εἰς τὰς χεῖράς του στρουθίον.

Σ. Βασιλειάδης.

Ἡ μονομαχία ὠφελεῖ μόνον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὸν νεκροθάπτην.

Ἐδ. Λαδουλαίη.

τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὠρίσθη τὸ αἰώνιον μίσος κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν κεφαλὴν τῆς τραπέζης κατεῖχεν ἔμπορος τοῦ Ρουὰν, κατευθυνόμενος εἰς Λονδίνον, ὅστις εἶχε τὴν φλυαρίαν μεσημβρινοῦ καὶ ἐλάλει ἀδιακόπως ἐνόςῳ ἔτρωγεν, ἐνῶ ὁ παρὰ τὸ πλευρόν του νεανίας, Γάλλος ἀληθὴς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ζωηρότητα, Παρισιῖνος τὴν προφορὰν καὶ τοὺς τρόπους καὶ γλυκὺς τὴν ἐκφρασίαν ἀλλ' ἀπὸ τινων στιγμῶν ρεμβώδης καὶ μελαγχολικὸς ἐφαίνετο ἀφημένος τίς οἶδεν εἰς τίνας θλιβεράς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἢ — καθ' ὅσον ἡ ὄψις του ἐνίοτε μετεβόλλετο καὶ ἐλαφρὸν τι μειδιάμα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη του — εἰς εὐφρόσυνα περὶ τοῦ μέλλοντος ὀνειροπολήματα καὶ οὐδόλως προσείχεν εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ὡς ἀνωτέρω εἶ καὶ τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ἦτο ὅπως οὐδ' ἐνδιαφέρον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ πλαστογραφίας γραμματίου μεγάλου τίμου τραπεζιτικοῦ οἴκου ἐν Λονδίῳ.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύφθη λοιπὸν τίποτε ; — ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ νεανίας ἀνανήψας — Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἂς μὴ λέγῃσι τότε ὅτι εἶναι καλλιτέρα ἐκείνης τῶν Παρισιῶν. Λέγετε ὅτι παρῆλθον πλέον ἢ εἴκοσι τέσσαρες ὥραι.

— Οἱ κλέπτει — κανὼν γενικὸς — εἶναι πάντοτε ἐπιτηδεύτεροι τῶν φυλάκων, εἶπεν ὁ Ἀγγλος.

— Ἡ ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἐπιτηδεύτερα.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλον τοῦτο — ὑπέλαβεν ὁ ἔμπορος. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὡς ἤκουσα, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του περιβολὴ καὶ τὸ θάρρος του δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην λαβὴν εἰς ὑπονοίας. Τὸ συνάλλαγμα ἦτο ἐν τάξει, ἔλαβε τὰ χρήματά του, ἔδωκε τὴν ὑπογραφὴν του καὶ τὴν διεύθυνσιν καί. . . καλὸν του κατευθόδιον. Ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ γραμματίον ἦτο πλαστογραφημένον ὁ κύριος αὐτός δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐταξείδευε διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἕως.

Ἐνῶ ὁ ἔμπορος διηγεῖτο ταῦτα ὁ νεανίας, ὀλίγον διατεθειμένος νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ ἐμπόρου, ἔστρεφεν ἀδιακόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν καὶ παρετήρει τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς εἰσερχομένους ὑπηρετάς ἓνα πρὸς ἓνα, ὥστε περιμένων ἀπάντησιν τινα. — Ἐ! τίποτε — ἠρώτησε τὸν τελευταῖον εἰσελθόντα — τίποτε ; . . Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἀθῆνης.

— Καὶ ἂν αὐτὸς εὐρίσκηται εἰς Ἀμερικὴν . . ; διέκοψεν ὁ ἔμπορος.

— Εἰς Ἀμερικὴν ! Ὁ Ἰάκωβος εἰς τὴν Ἀμερικὴν ! Ἀλλὰ, κύριε, πρόκειται περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ μου τώρα . . .

— Σὺς ζητῶ συγγνώμην εἶχον τὸν νοῦν μου εἰς τὸ συνάλλαγμα. Καὶ πῶς ! Δὲν ἐφάνη ἀκόμη ὁ ἄνθρωπός σας ;